

# Gud er den samme i dag – Han kalder sit folk

Gud kaldte Moses, dét efter at Moses i mange år havde været hyrde for en lille flok (får).

(Jesus var også hyrde for en lille flok, dét inden Gud gav Ham hele jorden i Hans hånd).

Gud kaldte nu sin lille og gemte flok frem

## 2. Moses bog fra k 3

Israelitterne var i fangenskab hos Ægypterne og klagede over deres trældom. Gud havde en frelseplan for sit folk: Gud kaldte Moses.

Gud siger til Moses: "Jeg har set deres elendighed, Jeg er steget ned for at udfri dem fra Ægyptens hånd og føre dem til et vidtstrakt land, til et land der flyder med mælk og honning."

Jeg vil sende dig, siger Gud til Moses. Du skal føre Mit folk ud af Ægyptens land.

"Hvem er jeg?", spurgte Moses og Gud svarede ham: "Jeg vil være med dig."

Gud kalder aldrig sit folk, uden Han selv fører krigen!

På Moses' spørgsmål om, hvad han skulle svare israelitterne, når de formodentlig ville spørge ham om, hvem der havde sendt ham, svarede Gud: "Jeg er den, Jeg er. Du skal svare dem: Jeg Er, har sendt mig til jer."

Gud fortæller Moses om sin plan, Gud fortæller endda, hvad Moses skal sige. Og Gud stadfæster for Moses: "De vil høre på dig!"

Gud fortæller endda Moses, hvilke trængsler Israel vil komme ud for, men at Gud vil sejre over modstanderen.

Moses var vantro. "Hvad, hvis de ikke tror mig?"

Herren spurgte da Moses: "Hvad har du i din hånd?" Og Moses svarede: "En stav (formodentlig en hyrdestav)." Moses blev bedt om at kaste den til jorden og staven blev til en slange. Gud bad nu Moses om at gribe fat i slangens hale og slangen blev til en stav.

Hvad ser vi her? Vi ser, at Gud har givet Moses autoritet over fjenden. En hyrde har autoritet over flokken. Slangen repræsenterer fjendens hær, men når hyrden eller Guds folk (som Gud har givet autoritet i Jesus Kristus) griber den autoritet, så er fjenden passiviseret. Slangen bliver til en stok, den er der

fortsat (en tid endnu), men den kan ikke bevæge sig, den har ingen rettigheder.

Gud bad efterfølgende Moses om at stikke sin hånd ind på brystet og da han trak den ud igen, var den hvid som sne af spedalskhed. Så beder Gud Moses om at stikke hånden ind på brystet igen og da han trak den ud, var den helbredt. Gud helbreder, hvad fjenden sårer os med.

Gud gjorde Moses opmærksom på, at hvis israelitterne ikke troede på, at Moses havde hørt fra Gud, så ville de tro, når de så lægedom.

Dengang som i dag 😊

Moses brokker sig igen foran Gud: "Jeg er ikke en veltalende mand" og Gud svarer ham: "Har jeg ikke skabt mennesket med en mund? Gå nu (i tro)!"

Moses beklager sig fortsat og Gud bliver vred. Moses viste ingen tegn på tro.

Så siger Gud: "Jeg vil sende Aron til dig, han kan tale for sig."

Gud blev ikke vred på Moses, fordi han viste svaghed omkring sin manglende evner til at tale, Han blev vred, fordi Moses ikke stolede på Gud. Gud havde detaljeret fortalt Moses om Sine planer.

(Intet sker uden, at Gud har talt gennem sine profeter.)

Hvad lover Gud så Moses? Gud siger: Jeg vil sende dig Aron, som har talens magt i sin mund. Altså lover Gud Moses, at Gud vil sende ham en talsmand. Gud siger videre: "Jeg vil lægge Mine ord i dig, men den kraft, som de bliver talt med, er ikke din egen."

(Folket undrede sig over den autoritet, som Jesus talte med)

Gud siger i **k 4,16**:

"Han skal tale på dine vegne til folket; han skal være din mund, og du skal være som Gud for dem."

Jeg (Tamarra) læser, at vi skal være et tempel for Helligånden, altså ikke Gud; men **som** Gud for folket.

Gud beder Moses om at gribe staven, som han skal gøre tegnene med = Gud beder Moses om at gribe autoriteten.

Gud lover frihed til israelitterne. Ægypterne strammer grebet om israelitterne og forlanger urimeligheder af dem og Moses beklager sig til Gud. (Kender vi dét fra vores eget liv?)

Herren svarede Moses **k 5,6**: "Se hvad jeg vil gøre, med magt skal Farao blive

tvunget til at lade jer rejse (til at slippe jer)."

Gud sender Moses og Aron. Moses skulle repræsentere Gud selv og Aron skulle repræsentere profeten. Mennesket *Moses* står som repræsentant for Gud foran Faraos, men en anden stemme taler for ham (profetens stemme, Helligåndens stemme).

Gud sender Moses til at bede for folkets frihed, men fortæller samtidig, at Han (Gud) vil forhærde Faraos hjerte.

Hvorfor? - det lyder som et paradoks. Gå hen og gør dette og så vil Jeg (Gud) forhindre det i at ske; sådan lige med det samme.

Hvad var Guds plan her?

Guds plan var og er, at vidne for folket. Gud taler, mennesket går i oprør og Gud giver sig til kende gennem en konsekvens. Hans vilje er stærkere end vores vilje. Guds vilje **vil** ske. Men Gud ønsker, at folket skal kende Ham. De ting - de konsekvenser, som ægypterne efterfølgende får at se og mærke på deres egen krop - kan kun komme fra en almægtig Gud.

Gennem hele Bibelen ønsker Gud at vise os Hans almægtighed. Dét så vi ikke længere tvivler på Ham, men står fast på, at Han er dén, Han siger, at Han er. Gud siger: "Fortæl at Jeg Er har sendt jer".

Tvivler vi på Herren, har vi ikke taget autoriteten til os. Vi står som vantro, som et siv i vinden.